

СТРАХЛИВИЯТЪ ВЛАКЪ

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Разказъ отъ Георги Караславовъ

Стадо овце пладнуваше въ сѣнката на вѣковенъ джбъ. Две кучета лежаху отъ страни. Едното бѣше старо, рунтаво, рѣдко лаеше и още по-рѣдко налиташе. Другото бѣше на около година, съ лѣскава, загладена козина то постоянно джавкаше, всичко нападаше, хвърляше се дори върху дракитъ.

По едно време се чу дълбоко и тежко пѣшкане. Старото куче щръкна уши, послуша се и пакъ задрѣма. Младото дочу пѣшкането, следъ това, скоочи, огледа се страховито и започна да лае жесточено.

Пожелание

Ваканцията приближава
Свидетелствата ще раздаватъ:
едни съсъ петъ, а други съ шестъ,
а трети съ четири и три.
И безъ свидетелства дори
по-силнитъ не се съмняватъ,
а както лани, тъй и днесъ
тѣ сигурни сж, че минаватъ
Но тройкаджинтъ отъ лани
отъ тѣхъ знамъ нѣкой ще остане.
И заскужава го това
не само Здравко въдичара
съсъ глупавата му глава,
но и немирницата Мара.
Тѣ, двамата, оназъ година
завидѣха ми, че съмъ билъ
не съ три, а съ четири преминалъ,
и правѣха ме за резилъ.
Но кой по-много заслужава,
тѣ или азъ? — когато съ шестъ
отъ първо въ второ преминавахъ,
а пакъ отъ второ въ трето съ петъ,
а лани съ четири не крия,
а тѣ съсъ три и все съсъ три!

Ас. Калояновъ

— Нѣщо страшно иде! — извика то.
Нищо нѣма, — отвърна старото,
безъ да си отвори очитъ.

— Тогава ти нищо не чувашъ! —
ядоса се щенето.

— Чувамъ, много добре чувамъ.
Минава влакъ.

И докато щенето да попита за
влака, той се проточи по близкото на
нагорнище.

— О-ще мал-ко! О-ще мал-ко!
пѣшкѣше отчаяно локомотивтъ.

— Иде! Право върху насъ ще
врѣхлети! — започна да подскача щенето
и да отстъпва страховито.

— Не може да врѣхлети върху
насъ, защото той се движи по желѣзо-
пѣтна линия, — отвърна спокойно ста-
рото куче.

— А тъй ли? — окуражи се ще-
нето. — Чакай тогава да го сплеща
малко!

И то хукна къмъ сивитъ вагони.
Въ това време влакътъ превали нана-
горнището и изфуча надолу като стрела.
Задъ него остана само гънка ивица
димъ. Младото куче се завърна за-
пѣхтѣно при овцетъ.

— Страховитъ влакъ! — рече то,
задъхано отъ умора и гордостъ, —
Още щомъ ме видѣ, и се уплаши
избѣга!

— Ти гледай вълка да уплашишъ
и прогонишъ, ако дойде, — отвърна
старото куче и се усмихна. Влакътъ и
безъ твоего джавкане нищо лошо нѣма
да направи.



Никола Атанасовъ Айдимировъ

Роденъ е презъ 1877 г. въ гр. Си-
листра. Издаде книгитъ за възрастни:
„Тѣзи, които горятъ“ — разкази и по-
вести, критически книги за бълг. пи-
сатели, една пиеса премирана отъ
Минист. на Просвѣщението, две непе-
чатана пиеси представени въ Нар.
театъръ и детски разкази. Никола
Атанасовъ е бившъ дългогодишенъ
председател на писателския съюзъ.
Неговитъ критики върху бълг. писатели
и статиитъ му по културни въпроси,
се отличаватъ съ своята дълбочина,
проникновение и здрави разсъждения.

Зжбитъ ми сж бѣли и здрави,
защото редовно ги мия съ
сухата паста за зжби

„ЛОЛА“

ПРИКЛЮЧЕНИЯ

ИСТОРИЯ
Учаровъ

До портата пристигна
и лапата си вдигна.

Дувара тя прескочи
и тупна тежко, тежко
на каменнитъ плочи.

Въ прозореца назърна
и Мичка въ ужасъ зърна,

съсъ новата тетрадка
си прави питка сладка.

На бумналата печка
навива я на клечка.

Мечана зжби чука:
— Що става Боже тука!

Знамъ туй е тази Мичка
проклета ученичка!

Съсъ новата тетрадка
де прави питка сладка.

Намѣкна се мечана,
край печката застана.



И лапитъ разтвори
па безъ да проговори

хвана я за ржката:
Ха тръгвай къмъ гората! —

извика на детето,
ти страшно си проклето!

Отъ школо ти бѣгашъ
надъ книги не залѣгашъ

и нивга не обичашъ
въ читанката да сричашъ!

И щомъ като не слушашъ
въ гората ще те водя
да лапашъ диви круши,

а не при мама, татко
да гризкашъ само сладко!

— Пусни ме, викна Мичка,
ще стана азъ послушна
и умна ученичка!

Мечана я послуша,
щомъ казва, че ще слуша,

зжбитъ си затрака
и хукна безъ да чака.

Обърна си тевтера:
— Сега ще търся Вѣра.

(Следва)